

Křest Mareček Dubišar

První křest nemluvněte v mém životě. Musel jsem přemýšlet, dívat se do Písma, a rozhodnout se zda Marečka pokřtít.

Rád bych vám pověděl něco o mém hledání. Nebude to teologický rozbor, nebude to dogmatika, ale zápas a hledání před Boží tváří o to, jak se zachovat v dané situaci.

Myslím, že je to něco co prožíváme denně. Jsme postaveni před novou situací, s kterou jsme se nesetkali, nebo o které jsme nepřemýšleli a musíme se rozhodnout.

Jsou určité věci, které pasivně přijímáme. Něco jsme slyšeli, něco tušíme, máme určitý pohled, ale najednou si uvědomíme, že musíme sami hledat čemu a proč věříme.

Tak to bylo i v otázce dnešního křtu.

Nejdříve něco z historie.

Křest dětí byl po staletí normální praxí církve. V Bibli o tomto tématu nečteme nic, jsou tam pouze určité náznaky, podle kterých se ale nadá s určitostí tvrdit, zda byly či nebyly děti křtěny.

První záznamy jsou až u církevních otců, tedy v době 2-3 století. V této praxi se církve shodovali.

Na přelomu 12 a 13 století přišli poprvé s důrazem na křest na základě víry Valdenští.

Pak v 16. století přichází hnutí anabaptistů, kteří opět křtí pouze dospělé a překřtívají ty, kteří byli pokřtěni v dětství s tím, že jejich křest je neplatný.

Další postavení se proti křtu dětí pak přichází až během duchovního probuzení v 19. a 20. století.

Církev bratrská na začátku své existence (tedy konec 19. století) křtí děti i dospělé. Postupně přichází důraz na křest na základě osobního vyznání víry, a během 50-60 let 20. století se vytváří dva tábory, které proti sobě stojí v silné a hluboké teologické diskusi. Hrozí rozdělení církve, a tehdy naši otcové (věřím že správně) rozhodli: křest je závažná věc, je to svátost, je to ustanovení Pána Ježíše, ale není tak závažná, aby se kvůli ní rozdělila církev. A dohodnou se, že v této otázce dají svobodu jak rodičům, tak kazatelům.

Zůstává tedy možnost křtu dětí, ale pokud k tomu nemá kazatel vnitřní svobodu, nemá právo ho nikdo ke křtu dětí nutit. Historie ukázala, že to bylo rozhodnutí správné. Dnes jsou křty namluvňat výjimkou. Z 95% se křtí dospělí (včetně dětí, které jsou schopny svou víru osobně vyznat).

Nejstarší formou křtu tedy byl křest dospělých, kteří uvěřili a vyznali svoji víru. Vyznávali svoji víru v Boha Otce a Stvořitele světa. Vyznávali svoji **víru v Ježíše Krista jako Pána a Spasitele**, v moc jeho oběti a jeho vzkříšení. Vyznávali, že se odříkají starého pohledu na svět a život a zavazují se k novému životu následování Ježíše Krista. Vyznávali, že se odříkají ďábla a jeho moci a vlivu ve svém životě. Vyznávali, že očekávají příchod Božího království a chtějí být naplněni mocí Ducha svatého.

Při křtu se ovšem musíme vyvarovat jakýchkoli magických nebo automatických představ. Křest sám z člověka křesťana neudělá. Velmi záleží na tom, aby ti, kteří o křest žádají, to dělali z víry. **Křest bez víry je rouhání, které znevažuje Kristovo dílo**. Křesťana dělá z člověka teprve to, když se stane učedníkem Ježíše Krista a přihlásí se k tomu svým veřejným vyznáním - jehož je křest znamením.

Křesťanská církev křtila také děti. Byla přesvědčena, že i křest dětí má své oprávnění, i když u dětí – zvláště nejmenších – není možno mluvit o víře. Křtem dětí církev vyznávala a vyznává, že Boží láska a milost je svobodná a nadřazená i naší víře. **Bůh miluje i ty, kteří ještě nejsou schopní a způsobilí to pochopit a vyznat**. Malé dítě, které přišlo na svět, ještě nic nedokázalo, nic si nezasloužilo. Ale i toto dítě má Pán Bůh rád. **Křest nemluvněte je proto ujištěním o Boží věrnosti a lásce, které může být rodičům i dětem velkou posilou v jejich životě**.

*Jeden z kazatelů mi vyprávěl, že jen jednou pokřtil nemluvně, asi před 18ti lety, bylo to adoptované dítě věřících rodičů. V těžkých obdobích života dospívání bylo vědomí křtu dítěte posilou víry rodičů a vždy novým impulzem v modlitbách...
Dnes tato dívka patří Kristu, pro kterého se rozhodla.*

Křest je ujištěním o tom, že nám Bůh odpouští a dává nám věčný život. Všichni potřebujeme Boží odpuštění. I malé děti přicházejí na svět poznamenané hříchem. Přinášejí si sklon a náchylnost ke zlému. Křest je ujištěním, že Bůh hřích odpouští. Křest malých dětí zdůrazňuje nezaslouženou Boží milost, která je předpokladem naší víry a předchází jí, křest dospělých podtrhuje důležitost našeho osobního a svobodného rozhodnutí pro Krista a veřejného vyznání víry

Pročítal jsem různé pohledy ohledně křtu dětí na internetu, a byl jsem překvapen určitou arogancí a způsobem argumentace ať už těch, kteří křest nemluvnat obhajovali, nebo zatracovali. Obě skupiny argumentovaly Biblií, a snažili se přesvědčit ty druhé, že mají pravdu.

Chci připomenout dva momenty, o kterých jsem v souvislosti s dnešním křtem přemýšlel.

1. Křest a osobní víra

Mk 16,16 Kdo uvěří a přijme křest, bude spasen; kdo však neuvěří, bude odsouzen.

Zde je naprosto zřejmé, že křtu by měla předcházet víra. K tomu ale dodávají obhájci křtu dětí, že je zde jejich víra – víra rodičů, která se spoléhá na Boží milost a zaslíbení.

Tito lidé mohou například argumentovat slovem Pavla:

IK 7,14 Nevěřící muž je totiž posvěcen manželstvím s věřící ženou a nevěřící žena manželstvím s věřícím mužem, jinak by vaše děti byly nečisté; jsou však přece svaté!

Pro víru ženy je její nevěřící muž posvěcen a obráceně. K víře rodičů se Bůh přiznává ve vztahu k jejich dětem. Vedou své děti k víře, modlí se za ně zasvětit je Bohu a věří, že pro tuto víru se Bůh k jejich dětem přizná.

2. Způsob a forma

Nový zákon nedává příkazy, jakým způsobem a na kom má být křest uskutečněn

Víme, že slovo křest *baptizein* znamená ponořit. Víme že Jan křtil v Jordánu a i když nevíme jak přesně forma křtu probíhala, předpokládáme, že lidé byli do vody Jordánu ponořeni.

Stejně čteme ve Skutcích 8 o dvořanovi etiopské královny, že sestoupil do vody a byl Filipem pokřtěn. To vše byli dospělí. Jak tedy obhajují křest dětí ti, kteří mu dávají přednost?

Poukazují na obchodnici Lydii a na žalárníka (oba z Filipis), kteří byli pokřtěni s celým svým domem.

Sk 16,14 Poslouchala nás i jedna žena jménem Lydie, obchodnice s purpurem z města Thyatir, která věřila v jediného Boha. Pán jí otevřel srdce, aby přijala, co Pavel zvěstoval.

15 Když byla ona a všichni z jejího domu pokřtěni, obrátila se na nás s prosbou: "Jste-li přesvědčeni, že jsem uvěřila v Pána, vejďte do mého domu a buďte mými hosty"; a my jsme její naléhavé pozvání přijali.

Sk 16,31 Oni mu řekli: "Věř v Pána Ježíše, a budeš spasen ty i všichni, kdo jsou v tvém domě."

32 A začali jemu i všem v jeho domácnosti zvěstovat slovo Boží.

33 Ještě v tu noční chvíli se jich ujal, očistil jim rány a hned se dal se všemi svými lidmi pokřtít.

34 Pak je zavedl do svého domu, pozval je ke stolu a s celou rodinou se radoval, že uvěřili v Boha.

Zastánci obou skupin se dohadují, zda to znamená, že tam byly i děti, nebo ne. Nikdo to neví. Argumentovat že ano, nebo že ne je pouze dedukce, kterou chceme obhájit své názory.

Já osobně si myslím, že pokud chceme pochopit vzájemné pohledy obou skupin, musíme si uvědomit, že za nimi stojí jejich pohled na pojetí spásy a způsobu, jak k němu člověk dochází. Spasení má totiž dvě strany. Na jedné straně je zde osobní víra a rozhodnutí člověka, na straně druhé Boží svobodný čin.

Ti, kteří vnímají důležitost osobního rozhodnutí pro Ježíše (a to jsme i my) upřednostňují křest dospělých na základě vyznání jejich víry. Jde o osobní rozhodnutí. Musíte se znovu narodit, říká Pán Ježíš. A na základě víry uzavírám s Bohem smlouvu ve křtu.

Ti kdo si více uvědomují Boží iniciativu, rozhodují se pro křest dětí. Je to přeci Bůh, který si nás zamiloval ještě před ustanovením světa, je to Bůh, který nám nabízí záchranu, je to Boží milost která nás vede k tomu, že se rozhodneme pro Ježíše, je to Boží podaná ruka, kterou my se vírou chopíme. A proto je pro ně křest dětí okamžikem, kdy své dítě s důvěrou v Boží milost zasvětil křtem Bohu.

Pak je zde rozdíl v těch, kteří více staví na Starém a těch, kteří na Novém zákoně.

Novozákoníci budou vždy pro křest dospělých, pro ně je křest především smrt starého člověka a povstání k novému životu s Kristem. A to může udělat jen ten, kdo se pro to vědomě rozhodne.

Starozákoníci s tím mohou naprosto souhlasit, ale mohou se také odvolávat na to, že křest je smlouva, kterou uzavíráme s Bohem. V NZ je to tedy křest, ve SZ je pro Boží lid znamením smlouvy obřizka. A ta byla vykonávána 8. den po narození dítěte. Dítě bylo zasvěceno Hospodinu. A patřilo mu, Bůh se o ně postaral. A takto vnímají i křest. Otázky tipu – to byli jen chlapci jsou pro ně nepodstatné, protože v Kristu není muž ani žena...

Mohl bych pokračovat a rozebírat pohledy obou stran. Ale tím bychom se nedostali k jádru věci.

Myslím, že nikdo z nás nemá právo postoj a porozumění toho druhého znevažovat a posuzovat.

Věřím, že i v tomto případě platí slovo Pavlovo:

Ř 14,4 Kdo jsi ty, že soudíš cizího služebníka? O tom, zda ob stojí či ne, rozhoduje jeho vlastní pán. A on ob stojí, neboť Pán má moc jej podepřít.

Uvědomil jsem si, jak malicherní my křesťané často jsme, jak zapomínáme na to, že Bůh je větší než my. To znamená, že jeho milost, láska, soucit, trpělivost, velkorysost je větší než ta naše.

A mnohé věci jsou pro nás tajemstvím.

Bůh si mne vyvolil v lůně matky, říká David. Samuel byl svou matkou oddělen pro Hospodina ještě dříve než se narodil, Jan Křtitel „*bude naplněn Duchem svatým již od mateřského klína*“ říká anděl Zachariášovi...

Je mnoho tajemství, které nedokážeme obsáhnout. I křest je určité tajemství, a jen jeho nepatrné části rozumíme.

Pavel říká, že každému dal Bůh určitou míru víry, podle které má jednat a žít. (Řím.12,3)

Neposuzujme víru míry bratra, ale modleme se, ať můžeme společně žít ke slávě Boží.

Je správné, když mám svůj vlastní jasný postoj, ale zároveň je důležité, když neberu druhým jejich postoj a jejich poznání. A při tom všem dávejme prostor Bohu, který je větší než si myslíme!

Mé osobní přesvědčení, chápání a poznání je: **křest na základě osobního vyznání víry, a požehnání nemluvnětkám spojené se slibem rodičů, že je povedou k Bohu.**

Ale zároveň si uvědomuji, že jsem jen služebník, a ne soudce. Můj úkol je sloužit a ne posuzovat.

A to je výzva pro každého z nás. Přemýšlejte o tom.

Apoštol Pavel zmiňuje v 1. Korintským křesťany, kteří s nechávají křtít za mrtvé. Čekali bychom, že je odsoudí jako naprosté heretiky. Jak se může člověk nechat pokřtít za druhého? Naprosto nepochopitelné. Ale Pavel to nekomentuje, neponižuje je, nezesměšňuje, nepře se o to, zda je to správné nebo ne. Ale ukáže na víru těchto lidí: to dělají proto, že věří v posmrtný život. A chtějí, aby

tito nepokřtění zemřelí byli spaseni.

Rozumíte, z našeho pohledu je to nesmysl, teologicky je to hloupost, prakticky to nemá žádný význam, ale oni to tak prožívali. Pavel je za to nekárá. Ale snaží se pochopit, proč to dělají. A poukáže na motiv – věří ve vzkříšení z mrtvých.

Přemýšlejme o tom. Abychom nebyli soudci lidí, ale služebníci Kristovi.

To bylo k otázce křtu dětí a dospělých.

A nyní na závěr pár myšlenek pro nás, kteří jsme pokřtění, ať už jako děti, či dospělí, pro nás, kteří patříme Kristu. Přestaneme se soustředit na to, jak a koho křtít, ale budeme přemýšlet o tom, jak je to s naším vztahem k tomu, kterému jsme vydali život.

Bůh se dívá k srdci.

Bohu nejde o vnější obřad, ten je zde spíš kvůli nám.

Mohu být pokřtěn, tím nejsprávnějším způsobem...

V Jordáně, ponořením, ve věku 30. let (jako Ježíš), 3 minuty pod vodou (jako byl Ježíš tři dny v hrobě)... může být vyřčena ta neúžasnější formule, a přitom je to k ničemu, **pokud nebude pokřtěno, proměněno moje srdce.**

Jr 4,3 Toto praví Hospodin mužům judským i jeruzalémským: "Zorejte si úhor, nesejte do trní!

*4 Obřežte se kvůli Hospodinu, **obřežte svá neobřezaná srdce**, mužové judští, obyvatelé Jeruzaléma, aby mé rozhořčení nevyšlehlo jako oheň a nehořelo a nikdo by je neuhasil, a to pro vaše zlé skutky.*

*Jl 2,13 **Roztrhněte svá srdce, ne oděv**, navraťte se k Hospodinu, svému Bohu, neboť je milostivý a plný slitování, shovívavý a nejvyšší milosrdný. Jímá ho lítost nad každým zlem.*

Bůh se dívá k našemu srdci.

A jeho touhou je, aby se mé srdce podobalo jeho srdci.

A to je zápas.

Naše ústa mohou být plná slov, ale pokud naše srdce není plné Boží lásky, pak je to k ničemu.

Zkoumejme své srdce, zkoumejme, co se líbí Pánu.

Ne, co nám řekne náš mozek, ne jaké máme tradice a představy, ale co se líbí Pánu.

Dejme prostor Duchu svatému!

A žijme z jeho moci!